

“வேதங்கள் எழுதப்படவில்ல” என்னும்
கட்டுக்கதையை எதிர்கொள்வது

பேராசிரியர் லக்ஷ்மி இனுகோண்டா & டாக்டர் ஜெயக்குமார் S. அம்மங்குடி

(jayakum108@gmail.com)

[ஆங்கிலத்திருந்து தமிழாக்கம் செய்தது - N.ராமச்சந்திரன்]

[பிழைதிருத்தம் செய்தவர் - ஸ்ரீராம் சோமசுந்தரம்]

வரலாற்றுப் புத்தகங்கள், 19-ஆம் நூற்றாண்டு வரை வேதங்கள் எழுத்து வடிவில் இல்லை என்று நமக்குக் கூறுகின்றன. அப்படியானால், 11-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே வேதத்தின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் எப்படிக் கிடைத்தன? சாணக்கியர், அர்தசாஸ்திரத்தை 2,000 ஆண்டுகளுக்கு கையால் எழுதினார் என்றால், காளிதாசர் அவருடைய காவியங்களை 1,500 வருடங்களுக்கு முன் எழுதினார் என்றால், இந்தியாவின் மிகப்புனிதமான உரைகள் சமீப காலம் வரை எழுதப்படாமல் இருந்தது என்பது சாத்தியமே இல்லை.

வேதங்கள்தான் உலகிலேயே மிகப் பழமையான நூல்கள். ரிக், யஜுர், சாம மற்றும் அதர்வா (அல்லது அதர்வண) வேதம் என்று நான்கு வேதங்கள் உள்ளன. வேதங்கள் “அபௌருஷேயா” அல்லது மனிதர்களால் எழுதப்படவில்லை என்பதே நமது பாரம்பரியக் கருத்தாகும். வேதங்களைக் “கர்ண பரம்பரையாகத்தான்” (அதாவது, இசையைப் போன்று, காதால் கேட்டுக் கற்றுக் கொள்வது) கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று நமக்குத் தெரிந்தாலும், இப்படிப்பட்ட புராதன இலக்கியம் யாராலும் எழுதிவைக்கப்படவில்லை என்பதும் அவைகள் தோன்றிய காலமும் நமக்குத் தெரியவில்லை என்பதும் ஆச்சரியமாக உள்ளது. இங்கே வேதங்கள் முதன் முதலில் இயற்றப்பட்டதைப் பற்றி நாம் குறிப்பிடவில்லை. மாறாக, பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக பாராயணம் செய்யப்பட்ட மந்திரங்களை முதலில் எப்போது எழுதினார்கள் என்பதைப் பற்றித்தான் குறிப்பிடுகிறோம்.

வானில் கிரகங்களின் நிலையைப் பற்றி பல இடங்களில் வேதங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அதை வைத்துக்கொண்டு ஓரளவு காலத்தை யூகிக்க முடியும். பல்லாயிரக்காண ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அவை தோன்றின என்று நம்முடைய பாரம்பரியம் உணர்த்துகிறது. நவீன கால வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கி.மு. 2000-லிருந்து 1000 வரையிலான காலம்தான் வேதம் தோன்றிய காலம் என்கிறார்கள். இந்த முரண்பாட்டுக்குக் காரணம், நவீன கால வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கு (இந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புத்தகங்களை எழுதிய சிங் மற்றும் குல்கே போன்றவர்கள்) வேதத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. பரம்பரை அறிவை உறுதிப்படுத்த ஒரு விஞ்ஞானபூர்வமான வழியும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. மேற்கத்திய எழுத்தாளர்கள் எழுதிய தவறான கருத்துக்களின் மொழிபெயர்ப்பின் அடிப்படையிலேயே இவர்கள் எழுதுகிறார்கள்.

இந்துக்கள் வேதங்களை எழுதிவைக்கவில்லை என்றும் அவை வாய்மொழியாக கற்பிக்கப்பட்டு, பாராயணம் மற்றும் மனப்பாடம் மூலமாகத்தான் வழிவழியாய் வந்தன என்றும் நவீனகால வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். மேலும், 19-ஆம் நூற்றாண்டில்தான் அவை நூல்களாக எழுதப்பட்டன என்றும் சொல்கிறார்கள். ஆனால், இப்படிப்பட்ட மகத்தான நூல் ஏன் எழுதிவைக்கப் படவில்லை என்பது ஆச்சரியமாக இல்லையா? மேலும், இலக்கியம் எப்போதிலிருந்து எழுத்து வடிவில் கிடைக்கப் பெற்றது? எழுதுவதற்கு என்ன பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன? அப்படியானால், 11-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட சில வேத நூல்கள் எப்படி கிடைத்தன?(1,2) அதே நேரத்தில், இந்தியாவின் மிகப்பழமையான எழுத்து வடிவம் சிந்து எழுத்து வடிவம்தான் என்பதையும் அதை யாராலும் புரிந்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்பதையும் எப்படி எடுத்துக்கொள்வது? (2) இந்தக் கேள்விகளுக்கு வரும் பதில்கள் தான், வேதங்கள் எழுதப்பட்டதைப் பற்றிய பிரச்சினைகளை புரிந்து கொள்ள உதவும்.

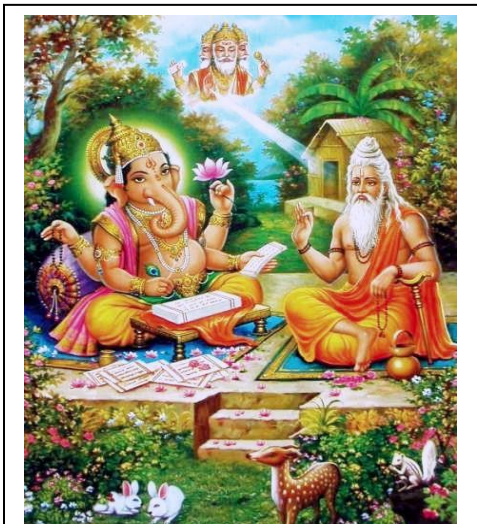
ஆரம்ப காலத்தில் மனித குலத்தின் தொடர்புகள் சப்தங்கள் மூலமே இருந்தன. பின்னர் அவை மெதுவாக பேச்சுத் தொடர்பாக மாறியது. இன்னும் சில காலத்திற்குப் பின்னால் எழுத்து வடிவங்கள் தோன்றின. வாய்மொழியாய் பரப்புவதற்கு கேட்பவர் மிக அருகாமையில் இருத்தல் அவசியம். ஆனால் எழுத்தால் எழுதி அதை சேமித்து வைத்தால், தொலைதூரத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் அதை பரப்ப முடியும். இந்து பாரம்பரியத்தில், குரு-சிஷ்யன் பரம்பரைக் கல்வி முறை, வாய்மொழி மற்றும் எழுத்து என்ற இரண்டு முறையிலும் சிஷ்யர்கள் கற்றுக்கொள்ள உதவியது.

வேதங்களைப் பாதுகாக்க, நமது ரிஷிகள் காலஅளவு, ஸ்வரம், இலக்கணம் மற்றும் ஒலியியல் போன்ற வழிமுறைகளை வகுத்தார்கள். அவைகள் தான் நமக்கு விரிவான வேதாங்கங்களாக இருக்கின்றன. காலஅளவுடன் பதிகங்களுக்கு இசை அமைப்பதுபற்றி விளக்குவது சந்தாக்கள் எனப்படும். ஒலியியல் மற்றும் உச்சரிப்பு பற்றி விளக்குவது ஷிஷ்டா எனப்படும். வியாகரணம் என்பதில் இலக்கணம் மற்றும் மொழியியல் ஆய்வு ஆகியவை அடங்கும். வார்த்தைகள், அதிலும் குறிப்பாக சாதாரண வழக்கத்தில் இல்லாத வார்த்தைகள் மற்றும் அவை இடம் பெறும் சூழல்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றியது நிருக்தா என்பது. மனப்பாடம் செய்யும் முறையில் மிகவும் அதிக அளவிலான இலக்கியங்களை தக்க வைக்க இது ஒரு விஞ்ஞானபூர்வ முறையாகும். மேலும் இதன் மூலம் வழிவழியாய் எந்த சேதாரமும் இல்லாமல் வேதங்கள் பரப்பப்பட்டன. எழுத்து பூர்வமாக இல்லாமல் விஞ்ஞானம் இவ்வளவு வளர்ந்திருக்குமா?

வேதங்கள் நான்கு “புருஷார்த்தங்களைப்” பற்றி விவரிக்கின்றன - தர்மம், அர்த்தம், காமம், மற்றும் மோகூஷம் ஆகியவைதான் சனாதன தர்மத்தின் அடித்தளம் ஆகும். மனித வாழ்க்கையைப் பற்றி முழுமையாகவும் மற்றும் அதற்கு அப்பாலும் உள்ளதைப் பற்றியும் விவரிக்கின்றன. தமிழ் நாட்டில் திருக்குறள் மற்றும் பஞ்சாபில் குரு கிரந்த் சாஹிப் போன்ற பிராந்திய நூல்கள் தோன்றுவதற்கும் அது தூண்டுகோலாக இருந்தது. இப்படிப்பட்ட அழிவின்றியும் மேம்பட்டும் இருக்கக்கூடிய இலக்கியம், மேற்கத்திய எழுத்தாளர்கள் நம்மை நம்ப வைப்பதுபோல எழுத்து வடிவம் இல்லாத கலாசாரத்தில் இருக்க முடியுமா?

புராணங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற இலக்கியத் தொகுப்பும் எழுத்துவடிவில் இருக்கின்றன. புராண இலக்கியம் மிகப்பெரிய இலக்கியம். புராணங்கள் கி.மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 4-ஆம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை என்று கூறப்படுகிறது. இந்த கால நிர்ணயம் வெளி நாட்டு எழுத்தாளர்களால் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் பாரம்பரிய முறைப்படி புராணங்கள் எழுதப்பட்ட காலம் மிகப்பழமையானதும் வேதங்களின் காலத்திற்கு இணையானதும் ஆகும். ஏனெனில் அதர்வண வேதத்திலும், இதிஹாசம் மற்றும் புராணங்களிலும், மற்றும் சில உபநிஷதங்களிலும் இதை பற்றிக் குறிப்புகள் வருகின்றன. பதினெட்டு புராணங்களும் பதினெட்டு உபபுராணங்களும் உள்ளன. மேற்கத்திய அறிஞர்கள், அவை முதன் முதலில் வேத வியாசரால் தொகுக்கப்பட்டன என்றும் மற்றும் இரண்டாம் முறையாக கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 7-ஆம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள காலகட்டத்தில், அதாவது குப்தர்கள் காலத்தில் மீண்டும் தொகுக்கப்பட்டன என்றும் கூறுகிறார்கள். நம்முடைய வேத பண்டிதர்களையும் ஸ்வாமிகளையும் கலந்து ஆலோசிக்காமல், இந்திய வரலற்று ஆசிரியர்கள் இந்த கால நிர்ணயத்தை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

மேற்கத்திய அறிஞர்கள், 19-ஆம் நூற்றாண்டுவரை, புராணங்கள் எழுதப்படவில்லை என்றும் வாய்மொழியாகத்தான் பரப்பப்பட்டன என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆனால் புராணங்கள் பல்வேறு பிராந்திய மொழிகளில் இருப்பதால், அவை வெகு காலத்திற்கு முன்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று நம்மை நம்ப வைக்கின்றன. குப்தர்கள் காலத்தில்தான் அவை தொகுக்கப்பட்டன என்றே வைத்துக்கொண்டாலும், காளிதாசருடைய இலக்கியங்கள் போன்ற குப்தர்கள் காலத்திய பல இலக்கியங்கள் எழுத்துவடிவில் இருக்கின்றனவே! சாணக்யரால், அர்தசாஸ்திரத்தை 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுத முடிந்தது என்றால், காளிதாசர் அவருடைய மகத்தான காவியங்களை 1,500 வருடங்களுக்கு முன் எழுதினார் என்றால், மற்றும் பாஸ்கராசார்யா கணிதத்தைப் பற்றி 13 அத்தியாயங்கள் கொண்ட லீலாவதி என்னும் நூலை 850 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதினார் என்றால், அவ்வளவு அதிகம் கல்வியறிவோடு இருந்த சமூகத்தில், 19-ஆம் நூற்றாண்டு வரை புராணங்கள் எப்படி எழுத்து வடிவில் எழுதப்படாமல் இருந்திருக்கும்?

படம் 1: பகவான் விநாயகர் வேதங்களை எழுதியதைப் பற்றித் தெரியாத இந்தியன் உண்டா?

இன்னொரு விஷயம் என்னவெனில், புராணங்களில், வேத வியாசர்தான் புராணங்களைத் தொகுத்தார் என்று கூறப்பட்டு இருக்கிறது. வியாச முனிவர் சொல்ல சொல்ல, விநாயகர்தான் மகாபாரதத்தை எழுதினார் என்னும் கதையைப் படித்திருக்கிறோம். விநாயகர் எழுதும் வேகத்திற்கு ஏற்ப சொல்வதற்கு வியாசர் சில யுக்திகளைக் கையாண்டார். இதுவும் மகாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமாயணமும் மகாபாரதமும் மிகப் பழமையான காலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும்போது, புராணங்கள் மட்டும் ஏன் பழங்காலத்தில் எழுதப்படவில்லை?

அவை அவ்வாறு எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்னும் அனுமானத்தில்தானே நம்முடைய ஆராய்ச்சியைத் தொடங்க வேண்டும்?

பகவான் விஷ்ணுவின் மத்ஸ்ய அவதாரக் கதையை நினவுகூறும்போது, வேதங்களை சோமகன் என்னும் அசுரன் திருடியதாக வருகிறது. அப்படியானால் வேதங்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லவா? ஏனெனில் வாய்மொழியாக உள்ள ஒன்றை யாரும் திருட முடியாது. மேலும் மிகப்பழமையான புராணங்களில் ஒன்று மத்ஸ்ய புராணம். ஆனால் சொல்லப்படும் காலகட்டம் கி.மு.1000 வருடத்திலிருந்து கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டு வரை. பாரம்பரிய அறிஞர்கள் இதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மேலும் இன்னொரு வாதமும் உண்டு. அதாவது, விஷ்ணு அவதாரக் கதைகளிலும் புராணக் கதைகளிலும் விக்கிரகப் பூஜையைப் பற்றி சொல்லப்படுகின்றன. விக்கிரகப் பூஜை இருந்ததால், கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. பிரசித்தி பெற்ற பிரம்மா மற்றும் சரஸ்வதி விக்கிரகங்களை ஓலைச்சுவடி வடிவில் வேதங்களைக் கையில் வைத்திருப்பதுபோல் வடிவமைத்திருப்பார்கள். இதிலிருந்தே, நமக்கு சொல்லப்பட்டதுபோல் இல்லாமல் வேதங்கள் பல வருடங்கள் முன்னாலேயே எழுத்து வடிவில் இருந்தன என்று தெரிகிறது.

படம் 2: மத்ஸ்ய அவதாரத்தில் விஷ்ணு வேதங்களை பிரம்மாவிடம் திருப்பி ஒப்படைக்கிறார். பிரம்மாவும் சரஸ்வதியும் வேதங்களைக் கையில் வைத்திருக்கிறார்கள்

பழையகால இந்துக்கள் எழுதுவதற்கு தாள பத்ரம் எனப்படும் பனை ஓலைகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். போஜ பத்ரம் எனப்படும் இமாலயத்தில் காணப்படும் ஒருவகை மரப்பட்டையையும் எழுத உபயோகித்தார்கள். அவர்கள், கரித்தூளுடன் ஒருவகை பச்சிலைச் சாற்றைக் குழைத்து அதை வைத்துக்கொண்டு ஓலைகளில் எழுத்துக்களை எழுதினார்கள். அந்த எழுத்துக்கள் நீண்ட நாள் நீடித்தன. ஆகையால் மிகப் பழங்காலத்தில் எழுத்துச் சுவடிகள் இருந்தன.

முஸ்லீம்கள் படையெடுப்புக்குப் பின் தான் நமது எழுத்துபூர்வ இலக்கியங்களை இழக்க ஆரம்பித்தோம். நம்முடைய வாசகசாலைகளை முஸ்லீம்கள் எரித்த சம்பவங்களும்,

கோயில் பூசாரிகளையும் குருகுல ஆச்சாரியர்களையும் கொலை செய்த சம்பவங்களும் அதிகமாக நடந்தன. சபுத்தாகின் பக்தியார் கில்ஜி என்பவரால் 1193-ஆம் வருடம் நளந்தா வாசகசாலை எரிக்கப்பட்ட சம்பவம் அனைவரும் அறிந்தது. முழு வாசகசாலையும் எரிந்து சாம்பலாக மூன்று மாதங்கள் ஆயின என்றால் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே அது எவ்வளவு பெரியதாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஒரு பல்கலைக் கழகத்தில் மட்டுமே எவ்வளவு இலக்கியங்களை இழந்துவிட்டோம் என்று கற்பனை செய்து பார்க்க முடிகிறது. வட இந்திய சமவெளிகளில் படையெடுத்தபோது, பக்தியார் கில்ஜி, விக்ரம்ஷிலாப் பல்கலைக் கழகத்தை முற்றிலும் அழித்தான். அப்போது பல புத்தமத மற்றும் பிராமண அறிஞர்களைப் படுகொலை செய்தான் (3). பல நாசகார படையெடுப்புகளால் நம்முடைய பாரம்பரியத்திற்கு மிகப் பெரும் சேதம் நிகழ்ந்தது. நம்முடைய வேதங்கள் இன்றைக்கும் நம்மிடையே உள்ளன என்றால், அதற்கு மனப்பாடம் மூலம் கற்றல் என்னும் பாரம்பரியத்திற்குத்தான் நாம் தலை வணங்க வேண்டும்.

படம் 3: டீஹாரில் புத்தமத பிக்ஷுக்களை பக்தியார் கில்ஜி படுகொலை செய்ததையும், நளந்தா பல்கலைக் கழகம் அவனால் எரிக்கப்பட்டதையும் காட்டுகிறது. (ஆதாரம் ஹட்சின்சனின் நாடுகளின் கதை) (3,4)

படம் 4: நளந்தா பல்கலைக் கழகத்தில் இன்று எஞ்சியவை

சுருக்கமாகச் சொன்னால், வேதங்கள் எழுதப்படாமல் இல்லை. ஆனால் பிரிட்டிஷர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்த சமயத்தில் எழுத்துச் சுவடிகள் அழிந்து விட்டிருந்தன. வேதங்களின் காலகட்டம் தற்போது 3000-4000 ஆண்டுகளுக்குமுன் என்று சொல்லப்படுவதை நாங்கள் ஏற்கவில்லை. வேதங்களின் காலத்தை மிகச் சரியாக நிர்ணயம் செய்ய இன்னும் ஆய்வுசெய்ய வேண்டும். மேலும், இந்து நாகரீகத்தின் பழமையைப் பற்றி அறிய, பாரத தேசத்தின் வரலாற்றை சரியாகக் கட்டமைக்க இந்த நூல்களின் முக்கியத்துவம் இன்னும் ஆராயப்படவேண்டும். எடுத்துக் காட்டாக, இந்தியாவில் தொலைந்து போன பல புத்தமத நூல்கள் சீனாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. நமக்குத் தெரிந்த வேதங்களின் பல பாகங்கள் இந்தியாவின் பல்வேறு பாகங்களில் இருந்த வேத பண்டிதர்களை கலந்தாலோசித்து அவர்களின் ஞாபகத்திலிருந்து தொகுக்கப்பட்டன. சில பாரம்பரிய குடும்பங்களில் பழமையான ஓலைச்சுவடிகள் பாதுகாத்து வைக்கப்படிருக்கின்றன. நம்மைப் பற்றி வெளியில் தெரியாத உண்மைகள் அவற்றில் இருக்கலாமோ? பாரம்பரிய சந்நியாசிகள், வேத பண்டிதர்கள், ஆசிரமங்கள் மற்றும் வேத நிறுவனங்கள் ஆகியவர்களுக்கு இந்தப் பயணத்தில் மிகப்பெரும் பங்கு இருக்கிறது.

குறிப்புகள் [References]:

1. Hermann Kulke and Dietmar Rothermund, *A History of India*, Croom Helm, 5e, 2011.
2. Upinder Singh, *A History of Ancient and Early Medieval India – From the Stone Age to the 12th Century*, Pearson Education India, 2009.
3. Sanjeev Sanyal, *Land of seven rivers: History of India's Geography*, Penguin Books Limited, 2012.
4. By Unknown - <https://archive.org/details/hutchinsonsstory00londonoft>, Public Domain, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=39273227>
5. "EU keen to associate with upcoming Nalanda University in Bihar", *India Today*, October 25, 2013.

டாக்டர் லக்ஷ்மி இனுகோண்டாவைப்பற்றிய சிறுகுறிப்பு

டாக்டர் லக்ஷ்மி இனுகோண்டா, ஆஸ்மேனியா பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்ற வரலாற்றுப் பேராசிரியர். புது டெல்லியில் உள்ள ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் M.Phil மற்றும் Ph.D பட்டங்களை அவர் பெற்றார். இந்திய வரலாற்றில் பெண்கள் அமைப்பின் தனிச்சலுகை - வேலை, வழிபாடு மற்றும் கேளிக்கை, என்னும் நூலைத் தொகுத்தார். தெலிங்கானாவில் நீர்ப் பாசன விவசாயம் மற்றும் விவசாயக் குடியிருப்புகள், தெலிங்கானாவை உருவாக்குவது, தெலிங்கானாவின் நகர்ப்புறமாக்கல், சமுதாயக் கட்டமைப்பு, இடைக்காலத்தில் தெலுங்கு மொழியில் பெண்களின் படைப்புக்கள் போன்ற தலைப்புக்களில், *Indian Historical Review*, *Indian History Congress* போன்ற பிரசித்தி பெற்ற பத்திரிகைகளில் எழுதினார். பல பிரபலமான அறிஞர்களின் புத்தகங்களைத் திருத்தினார். பழைய சித்தாந்தங்களிலிருந்து மாறுபட்டு நம்முடைய பழமையைப் பற்றி உண்மையான வரலாற்றை அறிய, தற்போது பேராசிரியர் லக்ஷ்மி அவர்கள் சம்ஸ்கிருத நூல்களைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்.